

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 29ης Νοεμβρίου 2018*

«Αίτηση αναιρέσεως – Κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας – Περιοριστικά μέτρα κατά της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν – Δέσμευση κεφαλαίων και οικονομικών πόρων – Ακύρωση εγγραφής από το Γενικό Δικαστήριο – Επανεγγραφή – Λόγος εγγραφής σχετικός με την οικονομική στήριξη στην Κυβέρνηση του Ιράν και με τη συμμετοχή στην προμήθεια απαγορευμένων αγαθών και τεχνολογιών – Περιεχόμενο – Χρηματοδότηση έργων στον τομέα του πετρελαίου και του φυσικού αερίου – Αποδεικτικά στοιχεία αναγόμενα σε προγενέστερο της πρώτης εγγραφής χρόνο – Πραγματικά περιστατικά γνωστά πριν από την πρώτη εγγραφή – Άρθρο 266 ΣΛΕΕ – Δεδικασμένο – Περιεχόμενο – Αποτελεσματική δικαστική προστασία»

Στην υπόθεση C-248/17 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 11 Μαΐου 2017,

Bank Tejarat, με έδρα την Τεχεράνη (Ιράν), εκπροσωπούμενη από τον S. Zaiwalla, τις P. Reddy και A. Meskarian, solicitors, τον M. Brindle, QC, τον T. Otty, QC, καθώς και τον R. Blakeley, barrister,

αναιρεσείουσα,

όπου ο έτερος διάδικος είναι το:

Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενο από τους J. Kneale και M. Bishop,

καθού πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους T. von Danwitz (εισηγητή), πρόεδρο του έβδομου τμήματος, προεδρεύοντα του τέταρτου τμήματος, K. Jürimäe, K. Λυκούργο, E. Juhász και C. Vajda, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: E. Tanchev

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Απόφαση

- 1 Με την αίτηση αναίρεσης, η Bank Tejarat ζητεί την αναίρεση της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 14ης Μαρτίου 2017, Bank Tejarat κατά Συμβουλίου (T-346/15, μη δημοσιευθείσα, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2017:164), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή της με αίτημα την ακύρωση, αφενός, της απόφασης (ΚΕΠΠΑ) 2015/556 του Συμβουλίου, της 7ης Απριλίου 2015, που τροποποιεί την απόφαση 2010/413/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ 2015, L 92, σ. 101), και, αφετέρου, του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 2015/549 του Συμβουλίου, της 7ης Απριλίου 2015, για την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 267/2012 σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ 2015, L 92, σ. 12), καθόσον οι πράξεις αυτές την αφορούν (στο εξής: προσβαλλόμενες πράξεις).

Το νομικό πλαίσιο

Το ψήφισμα 1929 και το ψήφισμα 2231 (2015) του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών

- 2 Στις 9 Ιουνίου 2010, το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών εξέδωσε το ψήφισμα 1929 (2010) (στο εξής: ψήφισμα 1929), με το οποίο διευρύνθηκε το πεδίο εφαρμογής των περιοριστικών μέτρων που επέβαλαν τα ψηφίσματα 1737 (2006), 1747 (2007) και 1803 (2008) και θεσπίστηκαν πρόσθετα περιοριστικά μέτρα κατά της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν. Με το ψήφισμα αυτό, το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών αναφέρεται, μεταξύ άλλων, στη «δυσνητική σχέση μεταξύ των εσόδων που αντλεί το Ιράν από τον ενεργειακό του τομέα και της χρηματοδότησης των δραστηριοτήτων του που συντελούν στη διάδοση των πυρηνικών όπλων».
- 3 Στις 14 Ιουλίου 2015, η Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν, αφενός, και η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, η Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας, οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, η Ρωσική Ομοσπονδία, η Γαλλική Δημοκρατία και το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, καθώς και η Ύπατη Εκπρόσωπος της Ευρωπαϊκής Ένωσης για Θέματα Εξωτερικής Πολιτικής και Πολιτικής Ασφάλειας, αφετέρου, εξέδωσαν στη Βιέννη (Αυστρία) το «Κοινό ολοκληρωμένο σχέδιο δράσης» με σκοπό την επίτευξη μακροπρόθεσμης συνολικής λύσης του ζητήματος των πυρηνικών του Ιράν (στο εξής: κοινό ολοκληρωμένο σχέδιο δράσης).
- 4 Στις 20 Ιουλίου 2015, το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών εξέδωσε το ψήφισμα 2231 (2015), με το οποίο εγκρίνει το κοινό ολοκληρωμένο σχέδιο δράσης, ζητεί την πλήρη εφαρμογή του σύμφωνα με το καθορισθέν σε αυτό χρονοδιάγραμμα και προβλέπει τις δράσεις που πρέπει να αναληφθούν σύμφωνα με το εν λόγω σχέδιο.

Το δίκαιο της Ένωσης

- 5 Στις 17 Ιουνίου 2010, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο κάλεσε το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης να θεσπίσει μέτρα για την εφαρμογή των προβλεπόμενων στο ψήφισμα 1929 μέτρων, καθώς και συνοδευτικά μέτρα, με σκοπό να διευκολυνθεί η διευθέτηση, μέσω διαπραγματεύσεων, όλων των εκκρεμών ζητημάτων που αφορούν την ανάπτυξη νευραλγικών τεχνολογιών από την Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν προς ενίσχυση του πυρηνικού και του πυραυλικού της προγράμματος. Τα μέτρα αυτά έπρεπε να καλύπτουν, μεταξύ άλλων, τον εμπορικό τομέα, στον χρηματοοικονομικό τομέα, τον τομέα των ιρανικών μεταφορών και στους βασικούς τομείς της βιομηχανίας φυσικού αερίου και πετρελαίου.
- 6 Στις 26 Ιουλίου 2010, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης εξέδωσε την απόφαση 2010/413/ΚΕΠΠΑ για περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και για την κατάργηση της κοινής θέσης 2007/140/ΚΕΠΠΑ (ΕΕ 2010, L 195, σ. 39), στο παράρτημα II της οποίας απαριθμούνται τα ονόματα των προσώπων και οντοτήτων των οποίων τα περιουσιακά στοιχεία δεσμεύονται. Στην αιτιολογική σκέψη 22 της

απόφασης αυτής γίνεται μνεία του ψηφίσματος 1929 και αναφέρεται η επισημανθείσα στο ψήφισμα αυτό δυνητική σχέση μεταξύ των εσόδων που αντλεί η Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν από τον ενεργειακό της τομέα και της χρηματοδότησης των δραστηριοτήτων της που συντελούν στη διάδοση των πυρηνικών όπλων.

- 7 Στις 25 Οκτωβρίου 2010, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΕ) 961/2010 σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 423/2007 (ΕΕ 2010, L 281, σ. 1), προκειμένου να εξασφαλιστεί η εφαρμογή, όσον αφορά την Ευρωπαϊκή Ένωση, των περιοριστικών μέτρων που προβλέπει η απόφαση 2010/413.
- 8 Στις 23 Ιανουαρίου 2012, το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση 2012/35/ΚΕΠΠΑ για τροποποίηση της απόφασης 2010/413 (ΕΕ 2012, L 19, σ. 22). Κατά την αιτιολογική σκέψη 13 της απόφασης αυτής, η δέσμευση κεφαλαίων και οικονομικών πόρων θα πρέπει να εφαρμοστεί και σε άλλα πρόσωπα και οντότητες που παρέχουν στήριξη στην Κυβέρνηση του Ιράν ώστε αυτή να μπορεί να συνεχίζει πυρηνικές δραστηριότητες ικανές να συντελέσουν στη διάδοση και στην ανάπτυξη φορέων πυρηνικών όπλων, ιδίως δε σε πρόσωπα και οντότητες που παρέχουν οικονομική, υλικοτεχνική ή υλική στήριξη στην Κυβέρνηση του Ιράν.
- 9 Η εν λόγω απόφαση τροποποίησε το στοιχείο β' και προσέθεσε το στοιχείο γ' στο άρθρο 20, παράγραφος 1, της απόφασης 2010/413, το οποίο προβλέπει τη δέσμευση των κεφαλαίων των εξής προσώπων και οντοτήτων:
- «β) προσώπων ή οντοτήτων που δεν καλύπτονται από το παράρτημα Ι τα οποία ασχολούνται ή έχουν άμεση σχέση με ή υποστηρίζουν τις ικανές να συντελέσουν στη διάδοση πυρηνικές δραστηριότητες του Ιράν ή την ανάπτυξη φορέων πυρηνικών όπλων, συν τοις άλλοις μέσω συνεργίας στην προμήθεια των απαγορευμένων ειδών, αγαθών, εξοπλισμού, υλικών και τεχνολογιών [...], όπως απαριθμούνται στο Παράρτημα ΙΙ,
- γ) άλλων προσώπων και οντοτήτων μη υπαγόμενων στο Παράρτημα Ι τα οποία παρέχουν στήριξη στην κυβέρνηση του Ιράν και προσώπων και οντοτήτων που συνδέονται με αυτά, όπως κατονομάζονται στο Παράρτημα ΙΙ.»
- 10 Στις 23 Μαρτίου 2012, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΕ) 267/2012 σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 961/2010 (ΕΕ 2012, L 88, σ. 1), ο οποίος θέτει σε εφαρμογή, όσον αφορά την Ευρωπαϊκή Ένωση, τα περιοριστικά μέτρα που προβλέπει η απόφαση 2012/35.
- 11 Το άρθρο 23, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού προβλέπει τη δέσμευση των κεφαλαίων και των οικονομικών πόρων των προσώπων, οντοτήτων και οργανισμών που περιλαμβάνονται στο παράρτημα ΙΧ, οι οποίοι, σύμφωνα με το άρθρο 20, παράγραφος 1, στοιχεία β' και γ', της απόφασης 2010/413, έχει αναγνωρισθεί ότι:
- «α) συμμετέχουν, συνδεόμενοι άμεσα ή παρέχοντας στήριξη, σε επικίνδυνες πυρηνικές δραστηριότητες του Ιράν όσον αφορά τη διάδοση πυρηνικών όπλων ή την εκ μέρους του ανάπτυξη συστημάτων εκτόξευσης πυρηνικών όπλων, μεταξύ άλλων με την ανάμιξή τους στην προμήθεια απαγορευμένων αγαθών και τεχνολογιών, ή ανήκουν ή ελέγχονται από τέτοιο πρόσωπο, οντότητα ή οργανισμό, ακόμη και με παράνομο τρόπο, ή ενεργούν εξ ονόματός του ή υπό την καθοδήγησή του.
- [...]
- δ) αποτελούν άλλα πρόσωπα, οντότητες ή οργανισμούς που παρέχουν στήριξη, όπως υλική, υλικοτεχνική ή οικονομική, στην κυβέρνηση του Ιράν, και πρόσωπα και οντότητες που συνδέονται με αυτά.»

- 12 Η απόφαση 2012/635/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 2012, για την τροποποίηση της απόφασης 2010/413 (ΕΕ 2012, L 282, σ. 58, και διορθωτικό ΕΕ 2013, L 251, σ. 33), τροποποίησε το γράμμα του άρθρου 20, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της απόφασης 2010/413 ως εξής:

«άλλων προσώπων και οντοτήτων που δεν καλύπτονται από το Παράρτημα Ι που παρέχουν υποστήριξη στην κυβέρνηση του Ιράν και οντοτήτων που ανήκουν ή ελέγχονται από αυτά ή προσώπων και οντοτήτων που συνδέονται με αυτά, όπως αναφέρεται στο Παράρτημα ΙΙ».

- 13 Με τον κανονισμό (ΕΕ) 1263/2012, της 21ης Δεκεμβρίου 2012, για την τροποποίηση του κανονισμού 267/2012 (ΕΕ 2012, L 356, σ. 34), το Συμβούλιο τροποποίησε το γράμμα του άρθρου 23, παράγραφος 2, στοιχείο δ', του κανονισμού 267/2012 ως εξής:

«αποτελούν άλλα πρόσωπα, οντότητες ή οργανισμούς που παρέχουν στήριξη, όπως υλική, υλικοτεχνική ή οικονομική ενίσχυση, στην κυβέρνηση του Ιράν, και οντότητες που ανήκουν ή ελέγχονται από αυτά, ή πρόσωπα και οντότητες που συνδέονται με αυτά».

Το ιστορικό της διαφοράς

- 14 Η αναιρεσείουσα, Bank Tejarat, είναι ιρανική τράπεζα.
- 15 Στις 23 Ιανουαρίου 2012, με την απόφαση 2012/35 και τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 54/2012, της 23ης Ιανουαρίου 2012, για την εφαρμογή του κανονισμού 961/2010 (ΕΕ 2012, L 19, σ. 1), το Συμβούλιο ενέγραψε την επωνυμία της αναιρεσείουσας στους περιλαμβανόμενους, αντιστοίχως, στο παράρτημα ΙΙ της απόφασης 2010/413 και στο παράρτημα VIII του κανονισμού 961/2010 καταλόγους των προσώπων και οντοτήτων των οποίων τα περιουσιακά στοιχεία δεσμεύονται. Οι λόγοι της εγγραφής της στους καταλόγους αυτούς ήταν πανομοιότυποι και είχαν ως εξής:

«Η Bank Tejarat είναι κρατική τράπεζα. Έχει διευκολύνει άμεσα τις προσπάθειες του Ιράν στον τομέα των πυρηνικών. Επί παραδείγματι, το 2011, η Bank Tejarat διευκόλυνε την κίνηση δεκάδων εκατομμυρίων δολαρίων προκειμένου να βοηθήσει τις προσπάθειες που καταβάλλει ο καταχωρισμένος στον κατάλογο του ΟΗΕ Οργανισμός Ατομικής Ενέργειας του Ιράν να αποκτήσει ουρανούχο συμπύκνωμα. Ο Οργανισμός Ατομικής Ενέργειας του Ιράν αποτελεί τον βασικό ιρανικό φορέα έρευνας και ανάπτυξης πυρηνικής τεχνολογίας και διαχειρίζεται προγράμματα παραγωγής σχάσιμων υλικών.

Η Bank Tejarat έχει επίσης ιστορικό παροχής βοήθειας σε καταχωρισμένες στον κατάλογο ιρανικές τράπεζες προκειμένου να μπορέσουν να παρακάμψουν τις διεθνείς κυρώσεις, π.χ. με τη συμμετοχή της σε επιχειρηματικές δραστηριότητες στις οποίες εμπλέκονται καταχωρισμένες στον κατάλογο του ΟΗΕ εταιρείες-προπέτασμα του βιομηχανικού ομίλου Shahid Hemmat Industrial Group.

Μέσω της παροχής χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών στις καταχωρισμένες στον κατάλογο της ΕΕ Bank Mellat και Export Development Bank of Iran (EDBI) τα τελευταία χρόνια, η Bank Tejarat έχει επίσης στηρίξει τις δραστηριότητες εταιριών που είναι θυγατρικές ή τελούν υπό τον έλεγχο του Στρατού των Φρουρών της Ισλαμικής Επανάστασης, του καταχωρισμένου στον κατάλογο του ΟΗΕ Οργανισμού Αμυντικών Βιομηχανιών και του καταχωρισμένου στον κατάλογο του ΟΗΕ Υπουργείου Άμυνας και Επιμελητείας».

- 16 Στις 23 Μαρτίου 2012, η επωνυμία της αναιρεσείουσας ενεγράφη, με τον κανονισμό 267/2012, στον κατάλογο του παραρτήματος ΙΧ του κανονισμού αυτού, βάσει των ίδιων λόγων.
- 17 Η απόφαση 2012/457/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 2ας Αυγούστου 2012, για την τροποποίηση της απόφασης 2010/413 (ΕΕ 2012, L 208, σ. 18) και ο εκτελεστικός κανονισμός (ΕΕ) 709/2012 του Συμβουλίου, της 2ας Αυγούστου 2012, για την εφαρμογή του κανονισμού 267/2012 (ΕΕ 2012, L 208,

σ. 2, και διορθωτικό ΕΕ 2013, L 41, σ. 14), τροποποίησαν τους λόγους εγγραφής της αναιρεσείουσας στους καταλόγους των προσώπων και οντοτήτων των οποίων τα περιουσιακά στοιχεία δεσμεύονται, διευκρινίζοντας ότι «[η] Bank Tejarat είναι εν μέρει κρατική τράπεζα», ενώ κατά τα λοιπά η αιτιολογία παρέμεινε αμετάβλητη.

18 Με απόφαση της 22ας Ιανουαρίου 2015, Bank Tejarat κατά Συμβουλίου (T-176/12, EU:T:2015:43), το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε την απόφαση 2012/35, τον εκτελεστικό κανονισμό 54/2012, τον κανονισμό 267/2012 και τον εκτελεστικό κανονισμό 709/2012, καθόσον αφορούσαν την νυν αναιρεσείουσα, με το σκεπτικό ότι το Συμβούλιο δεν κατέδειξε ότι η νυν αναιρεσείουσα είχε παράσχει στήριξη στη διάδοση των πυρηνικών όπλων και είχε βοηθήσει άλλα πρόσωπα και οντότητες να παραβούν ή να αποφύγουν τα εις βάρος τους περιοριστικά μέτρα. Δεν ασκήθηκε αναίρεση κατά της απόφασης αυτής.

19 Στις 7 Απριλίου 2015, το Συμβούλιο ενέγραψε εκ νέου, με τις προσβαλλόμενες πράξεις, την επωνυμία της αναιρεσείουσας, αφενός, στον κατάλογο του παραρτήματος II της απόφασης 2010/413 που περιλαμβάνει τα πρόσωπα και τις οντότητες των οποίων τα περιουσιακά στοιχεία δεσμεύονται και, αφετέρου, στον κατάλογο του παραρτήματος IX του κανονισμού 267/2012 (στο εξής: επίμαχοι κατάλογοι), διατυπώνοντας ως εξής τους λόγους στους οποίους στηρίχθηκε:

«Η Bank Tejarat παρέχει σημαντική στήριξη στην κυβέρνηση του Ιράν μέσω της παροχής χρηματοδοτικών πόρων και χρηματοδότησης έργων εξόρυξης πετρελαίου και φυσικού αερίου. Ο τομέας του πετρελαίου και του φυσικού αερίου αποτελεί σημαντική πηγή χρηματοδότησης για την κυβέρνηση του Ιράν, και διάφορα έργα που χρηματοδοτούνται από την Bank Tejarat εκτελούνται από θυγατρικές των οντοτήτων που ανήκουν και ελέγχονται από την κυβέρνηση του Ιράν. Επιπλέον, η Bank Tejarat τελεί εν μέρει υπό την κυριότητα της κυβέρνησης του Ιράν με την οποία συνδέεται στενά, η οποία είναι, ως εκ τούτου, σε θέση να επηρεάζει τις αποφάσεις της Bank Tejarat, μεταξύ άλλων και για τη συμμετοχή της στη χρηματοδότηση έργων που θεωρούνται από την ιρανική κυβέρνηση ως υψηλή προτεραιότητα.

Επιπλέον, δεδομένου ότι η Bank Tejarat παρέχει χρηματοδότηση για διάφορα έργα παραγωγής και διύλισης αργού πετρελαίου που συνεπάγονται κατ' ανάγκη την απόκτηση βασικού εξοπλισμού και τεχνολογιών για τους εν λόγω τομείς, των οποίων η προμήθεια προς χρήση στο Ιράν απαγορεύεται, η Bank Tejarat μπορεί να προσδιοριστεί ως εμπλεκόμενη στην προμήθεια απαγορευμένων αγαθών και τεχνολογιών.»

20 Στις 18 Οκτωβρίου 2015, στο πλαίσιο της εφαρμογής του κοινού ολοκληρωμένου σχεδίου δράσης, το Συμβούλιο εξέδωσε, αφενός, την απόφαση (ΚΕΠΠΑ) 2015/1863 για την τροποποίηση της απόφασης 2010/413 (ΕΕ 2015, L 274, σ. 174), με την οποία ανεστάλησαν, όσον αφορά την αναιρεσείουσα, τα περιοριστικά μέτρα που προέβλεπε η απόφαση 2010/413, καθώς και, αφετέρου, τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2015/1862 για την εφαρμογή του κανονισμού 267/2012 (ΕΕ 2015, L 274, σ. 161), με τον οποίο διεγράφη η επωνυμία της αναιρεσείουσας από τον κατάλογο του παραρτήματος IX του κανονισμού 267/2012.

21 Η απόφαση 2015/1863 και ο εκτελεστικός κανονισμός 2015/1862 εφαρμόζονται από τις 16 Ιανουαρίου 2016 δυνάμει, αντιστοίχως, της απόφασης (ΚΕΠΠΑ) 2016/37 του Συμβουλίου, της 16ης Ιανουαρίου 2016, σχετικά με την ημερομηνία εφαρμογής της απόφασης 2015/1863 (ΕΕ 2016, L 11 I, σ. 1), και των πληροφοριών σχετικά με την ημερομηνία εφαρμογής του κανονισμού (ΕΕ) 2015/1861 του Συμβουλίου για την τροποποίηση του κανονισμού 267/2012, και του εκτελεστικού κανονισμού 2015/1862 (ΕΕ 2016, C 15 I, σ. 1).

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

- 22 Με το δικόγραφο της προσφυγής που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 18 Ιουνίου 2015, η νυν αναιρεσείουσα άσκησε προσφυγή ακύρωσης κατά των προσβαλλόμενων πράξεων, προβάλλοντας επτά λόγους ακύρωσης οι οποίοι αφορούν, ο πρώτος, παράβαση του άρθρου 266 ΣΛΕΕ, ο δεύτερος, καταστρατήγηση διαδικασίας καθώς και παραβίαση των αρχών του δεδικασμένου, της ασφάλειας δικαίου και της τελεσιδικίας των δικαστικών αποφάσεων, ο τρίτος, παραβίαση της αρχής της αποτελεσματικότητας και προσβολή του δικαιώματος αποτελεσματικής ένδικης προστασίας καθώς και παράβαση του άρθρου 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης) και των άρθρων 6 και 13 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, η οποία υπεγράφη στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 (στο εξής: ΕΣΔΑ), ο τέταρτος, κατάχρηση εξουσίας και παραβίαση της αρχής της χρηστής διοίκησης, ο πέμπτος, προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων της, ιδίως δε του δικαιώματος ιδιοκτησίας και του δικαιώματος σεβασμού της φήμης της, καθώς και παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, ο έκτος, παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης και, ο έβδομος, πρόδηλη πλάνη εκτίμησης.
- 23 Το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε και τους επτά λόγους ακύρωσης και, κατά συνέπεια, την προσφυγή στο σύνολό της.

Τα αιτήματα των διαδίκων και η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

- 24 Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:
- να δεχθεί την αίτηση αναίρεσης και να αναιρέσει τα δύο σημεία του διατακτικού της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης·
 - να δεχθεί την προσφυγή που άσκησε κατά της επανεγγραφής της·
 - να ακυρώσει τις προσβαλλόμενες πράξεις καθόσον την αφορούν, και
 - να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα της αναιρετικής διαδικασίας και της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.
- 25 Το Συμβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο:
- να απορρίψει την αίτηση αναίρεσης ως απαράδεκτη, άλλως ως αβάσιμη·
 - επικουρικώς, εάν το Δικαστήριο αποφασίσει να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και να κρίνει το ίδιο οριστικά τη διαφορά, να απορρίψει την προσφυγή ακύρωσης των προσβαλλόμενων πράξεων, και
 - να καταδικάσει την Bank Tejarat στα δικαστικά έξοδα της αναιρετικής διαδικασίας.

Επί της αίτησης αναίρεσης

Επί του παραδεκτού της αίτησης αναίρεσης

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 26 Το Συμβούλιο προβάλλει ότι η αναιρεσείουσα δεν έχει συμφέρον στην έκβαση της υπό κρίση αίτησης αναίρεσης και ότι η αίτηση αυτή είναι, επομένως, απαράδεκτη, λόγω του ότι, με την απόφαση 2015/1863 και τον εκτελεστικό κανονισμό 2015/1862, ήρθησαν τα ληφθέντα εις βάρος της περιοριστικά μέτρα και οι προσβαλλόμενες πράξεις δεν προσβάλλουν τη φήμη της.
- 27 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι έχει συμφέρον να επιδιώξει την αναίρεση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης και την ακύρωση των προσβαλλόμενων πράξεων, στο πλαίσιο της αγωγής αποζημίωσης που άσκησε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η οποία πρωτοκολλήθηκε με αριθμό υπόθεσης T-37/17, καθώς και συμφέρον να αναγνωρισθεί ο παράνομος χαρακτήρας των πράξεων αυτών και να της επιδικαστεί μορφή ικανοποίησης μη αποζημιωτικού χαρακτήρα για τη βλάβη που υπέστη ως προς τη φήμη της.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 28 Κατά πάγια νομολογία, η ύπαρξη έννομου συμφέροντος του αναιρεσείοντος προϋποθέτει ότι η αναίρεση μπορεί, με το αποτέλεσμά της, να ωφελήσει τον διάδικο που την άσκησε (απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2011, Γαλλία κατά People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, σκέψη 43 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 29 Το Δικαστήριο έχει όμως κρίνει ότι πρόσωπα ή οντότητες των οποίων το όνομα έχει εγγραφεί σε κατάλογο προσώπων και οντοτήτων των οποίων τα περιουσιακά στοιχεία δεσμεύονται εξακολουθούν να έχουν τουλάχιστον ηθικό συμφέρον για την ακύρωση της εγγραφής αυτής προκειμένου να αναγνωρισθεί από τον δικαστή της Ένωσης ότι δεν θα έπρεπε ποτέ να έχουν περιληφθεί σε τέτοιο κατάλογο, λαμβανομένων υπόψη των συνεπειών ως προς τη φήμη τους, ακόμη και κατόπιν της διαγραφής του ονόματός τους από τον εν λόγω κατάλογο ή κατόπιν της αναστολής της δέσμευσης των περιουσιακών τους στοιχείων (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 28ης Μαΐου 2013, Abdulrahim κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, C-239/12 P, EU:C:2013:331, σκέψεις 70 έως 72, της 8ης Σεπτεμβρίου 2016, Iranian Offshore Engineering & Construction κατά Συμβουλίου, C-459/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2016:646, σκέψη 12, καθώς και της 15ης Ιουνίου 2017, Al-Faqih κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-19/16 P, EU:C:2017:466, σκέψη 36).
- 30 Επομένως, η αναιρεσείουσα έχει συμφέρον, τουλάχιστον ηθικό, να επιδιώξει την ακύρωση της επανεγγραφής της στους επίμαχους καταλόγους έστω και εάν, αφενός, η δέσμευση των περιουσιακών της στοιχείων λόγω της επανεγγραφής της στον κατάλογο του παραρτήματος II της απόφασης 2010/413 έχει ανασταλεί και, αφετέρου, η επωνυμία της έχει απαλειφθεί από τον κατάλογο του παραρτήματος IX του κανονισμού 267/2012, δυνάμει της απόφασης 2015/1863 και του εκτελεστικού κανονισμού 2015/1862, αντιστοίχως.
- 31 Συνεπώς, η αίτηση αναίρεσης είναι παραδεκτή.

Επί της ουσίας

- 32 Η Bank Tejarat προβάλλει τέσσερις λόγους προς στήριξη της αίτησης αναίρεσης.

Επί του πρώτου και του δεύτερου λόγου αναίρεσης

– Επιχειρήματα των διαδίκων

- 33 Με τον πρώτο λόγο αναίρεσης, η αναιρεσείουσα προβάλλει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την εξέταση των αποδεικτικών στοιχείων που προσκόμισε προς αμφισβήτηση των λόγων της επανεγγραφής της στους επίμαχους καταλόγους, ειδικότερα δε καθόσον, με τις σκέψεις 84 έως 86 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, δεν απέδωσε επαρκή βαρύτητα στη μαρτυρία του διευθυντή της. Κατ' αυτόν τον τρόπο, το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα αποδεικτικά στοιχεία και της επέβαλε βάρος στο οποίο ήταν αδύνατο να ανταποκριθεί, καθιστώντας τη διαδικασία μη δίκαιη.
- 34 Με τον δεύτερο λόγο αναίρεσης, ο οποίος αφορά τις σκέψεις 83 έως 114 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα προσκομισθέντα αποδεικτικά στοιχεία, των οποίων το περιεχόμενο ήταν σαφές, και αντέστρεψε το βάρος απόδειξης, επιβάλλοντάς της το βάρος αυτό και απαιτώντας από αυτή να προσκομίσει αρνητικές αποδείξεις. Ειδικότερα, το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη την καθοριστική απόδειξη που συνιστούσε η μαρτυρία του διευθυντή της αναιρεσείουσας, και προέκρινε το περιεχόμενο ανακριβών και επιλεκτικώς προσκομισθέντων από το Συμβούλιο άρθρων του Τύπου, ορισμένα εκ των οποίων, προερχόμενα από το ιρανικό Υπουργείο Πετρελαίου, συνιστούσαν προπαγάνδα. Το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως στηρίχθηκε επίσης στη μειοψηφική συμμετοχή της Κυβέρνησης του Ιράν στο κεφάλαιο της αναιρεσείουσας. Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο δεν διενήργησε πλήρη και ενδελεχή έλεγχο των αποδεικτικών στοιχείων που προσκόμισε το Συμβούλιο.
- 35 Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι ο πρώτος λόγος αναίρεσης είναι αβάσιμος. Όσον αφορά τον δεύτερο λόγο αναίρεσης, φρονεί ότι η αναιρεσείουσα ζητεί στην πραγματικότητα από το Δικαστήριο να προβεί σε νέα εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων και ότι ο λόγος αυτός πρέπει, ως εκ τούτου, να κριθεί απαράδεκτος και, επικουρικώς, αβάσιμος.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 36 Με τον πρώτο και τον δεύτερο λόγο αναίρεσης, οι οποίοι πρέπει να συνεξεταστούν, η αναιρεσείουσα προβάλλει κατ' ουσίαν ότι, στο πλαίσιο της εκτίμησης των λόγων που παρατίθενται στις προσβαλλόμενες πράξεις και ιδίως της συμμετοχής της στη χρηματοδότηση διάφορων έργων στον τομέα του πετρελαίου και του φυσικού αερίου, το Γενικό Δικαστήριο παρέβη τους κανόνες που αφορούν το βάρος απόδειξης και παραμόρφωσε τα αποδεικτικά στοιχεία.
- 37 Κατά πάγια νομολογία, κατ' αναίρεση, το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να εξακριβώνει τα πραγματικά περιστατικά ούτε, καταρχήν, να εξετάζει τα αποδεικτικά στοιχεία που δέχθηκε το Γενικό Δικαστήριο σε σχέση με τα περιστατικά αυτά. Συγκεκριμένα, εφόσον η προσκόμιση των αποδεικτικών αυτών στοιχείων ήταν νομότυπη και τηρήθηκαν οι γενικές αρχές του δικαίου και οι δικονομικοί κανόνες που διέπουν το βάρος απόδειξης και τη διεξαγωγή των αποδείξεων, το Γενικό Δικαστήριο είναι το μόνο αρμόδιο να εκτιμήσει την αξία που πρέπει να προσδοθεί στα στοιχεία τα οποία του έχουν υποβληθεί. Επομένως, η εκτίμηση αυτή δεν αποτελεί, με την επιφύλαξη της περίπτωσης παραμόρφωσης των αποδεικτικών στοιχείων που προσκομίσθηκαν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, νομικό ζήτημα υποκείμενο στον έλεγχο του Δικαστηρίου. Αντιθέτως, η εξουσία ελέγχου του Δικαστηρίου επί των πραγματικών διαπιστώσεων στις οποίες προέβη το Γενικό Δικαστήριο εκτείνεται, μεταξύ άλλων, στο ζήτημα αν τηρήθηκαν οι κανόνες που διέπουν το βάρος απόδειξης και τη διεξαγωγή των αποδείξεων (αποφάσεις της 18ης Ιανουαρίου 2017, Toshiba κατά Επιτροπής, C-623/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2017:21, σκέψη 39, και της 14ης Ιουνίου 2018, Makhlouf κατά Συμβουλίου, C-458/17 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2018:441, σκέψη 57).

- 38 Όσον αφορά το ζήτημα αν το Γενικό Δικαστήριο παρέβη τους κανόνες σχετικά με το βάρος απόδειξης ως προς τα περιοριστικά μέτρα, υπενθυμίζεται ότι, στο πλαίσιο του ελέγχου των μέτρων αυτών, τα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης οφείλουν, σύμφωνα με τις αρμοδιότητες που τους έχουν ανατεθεί από τις Συνθήκες, να διασφαλίζουν τον, καταρχήν πλήρη, έλεγχο της νομιμότητας όλων των πράξεων της Ένωσης (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 18ης Ιουλίου 2013, Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 97, της 28ης Νοεμβρίου 2013, Συμβούλιο κατά Fulmen και Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, σκέψη 58, καθώς και της 28ης Μαρτίου 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, σκέψη 106).
- 39 Η αποτελεσματικότητα του δικαστικού ελέγχου την οποία εγγυάται το άρθρο 47 του Χάρτη επιβάλλει στα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης, κατά τον έλεγχο της νομιμότητας των λόγων στους οποίους στηρίζεται η απόφαση περί εγγραφής του ονόματος ενός προσώπου στον κατάλογο των προσώπων που υπόκεινται σε περιοριστικά μέτρα, να βεβαιώνονται ότι η εν λόγω απόφαση, η οποία έχει ατομικό χαρακτήρα για το πρόσωπο αυτό, στηρίζεται σε επαρκώς στέρεα πραγματική βάση. Τούτο προϋποθέτει, εν προκειμένω, έλεγχο των πραγματικών περιστατικών που εκτίθενται στις αιτιολογικές σκέψεις στις οποίες στηρίζονται οι προσβαλλόμενες πράξεις, ώστε ο δικαστικός έλεγχος να μην περιορίζεται σε αφηρημένη πιθανολόγηση της βασιμότητας των προβαλλόμενων λόγων, αλλά να αφορά το ζήτημα αν οι λόγοι αυτοί ή, τουλάχιστον, ένας από αυτούς που θεωρείται επαρκής αυτός καθεαυτόν για να στηρίξει τις εν λόγω πράξεις είναι τεκμηριωμένοι (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 18ης Ιουλίου 2013, Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 119, της 18ης Ιουνίου 2015, Ipatau κατά Συμβουλίου, C-535/14 P, EU:C:2015:407, σκέψη 42, καθώς και της 18ης Φεβρουαρίου 2016, Συμβούλιο κατά Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, σκέψη 109). Επιπλέον, στην αρμόδια αρχή της Ένωσης εναπόκειται, σε περίπτωση αμφισβήτησης, να αποδείξει το βάσιμο των λόγων που λήφθηκαν υπόψη κατά του εμπλεκόμενου προσώπου, και όχι στο εμπλεκόμενο πρόσωπο να προσκομίσει την αρνητική απόδειξη περί του αβασίμου των λόγων αυτών (αποφάσεις της 18ης Ιουλίου 2013, Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 121, καθώς και της 28ης Νοεμβρίου 2013, Συμβούλιο κατά Fulmen και Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, σκέψη 66).
- 40 Εν προκειμένω, το Συμβούλιο, για να αποδείξει το βάσιμο των λόγων που παρατίθενται στις προσβαλλόμενες πράξεις, προσκόμισε μεταξύ άλλων, εκτός από την πρόταση ενός κράτους μέλους, μια σειρά δημόσιων εγγράφων, όπως διάφορα άρθρα του Τύπου απαριθμούμενα στη σκέψη 65 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης καθώς και την ετήσια έκθεση της νυν αναιρεσείουσας για το 2014 η οποία παρατίθεται στη σκέψη 108 της απόφασης αυτής. Βάσει των εν λόγω εγγράφων, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε συγκεκριμένα, με τις σκέψεις 87 έως 89, 107 έως 109, 111 και 112 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, αν οι λόγοι αυτοί είχαν τεκμηριωθεί επαρκώς από το Συμβούλιο, λαμβάνοντας συγχρόνως υπόψη τα επιχειρήματα που προέβαλε η νυν αναιρεσείουσα για να στηρίξει τα έγγραφα που προσκόμισε, δηλαδή τη μαρτυρία του διευθυντή της και διάφορα εσωτερικά έγγραφα.
- 41 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε το σύνολο των εγγράφων που προσκόμισαν και των επιχειρημάτων που προέβαλαν, τόσο το Συμβούλιο όσο και η νυν αναιρεσείουσα. Εκτιμώντας ότι τα προσκομισθέντα από την νυν αναιρεσείουσα στοιχεία δεν ήταν ικανά να ανατρέψουν τα συμπεράσματα που συνήγαγε το Συμβούλιο από τα εν λόγω αποδεικτικά στοιχεία, το Γενικό Δικαστήριο ουδόλως αντέστρεψε το βάρος απόδειξης ούτε υποχρέωσε τη νυν αναιρεσείουσα να προσκομίσει αρνητική απόδειξη.
- 42 Εξάλλου, η κατά τις σκέψεις 110 και 114 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης κρίση του Γενικού Δικαστηρίου ότι το Συμβούλιο μπορούσε, χωρίς να υποπέσει σε πλάνη περί τα πράγματα ούτε σε «πρόδηλη πλάνη εκτίμησης», να διαπιστώσει ότι η νυν αναιρεσείουσα χρηματοδοτούσε διάφορα έργα στον τομέα του πετρελαίου και του φυσικού αερίου στηρίζεται, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 85 έως 109 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, στην εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου εξακρίβωση της

αλήθειας των πραγματικών περιστατικών που προβάλλονται με την αιτιολογία των προσβαλλόμενων πράξεων καθώς και στην άσκηση πλήρους ελέγχου τον οποίο οφείλει να ασκεί το Γενικό Δικαστήριο σύμφωνα με τη νομολογία που παρατίθεται στις σκέψεις 38 και 39 της παρούσας απόφασης.

- 43 Υπό τις συνθήκες αυτές, με το επιχείρημα της αναιρεσείουσας που αντλείται από παράβαση των κανόνων για το βάρος απόδειξης και από αντιστροφή του βάρους αυτού αμφισβητείται, στην πραγματικότητα, η εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και των αποδεικτικών στοιχείων καθώς και της αξίας που αποδόθηκε στα εν λόγω στοιχεία. Η εκτίμηση όμως αυτή, βάσει της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 37 της παρούσας απόφασης, δεν υπάγεται στον έλεγχο του Δικαστηρίου, με την επιφύλαξη της περίπτωσης παραμόρφωσης των εν λόγω στοιχείων.
- 44 Όσον αφορά την προσβαλλόμενη παραμόρφωση των αποδεικτικών στοιχείων, υπενθυμίζεται ότι τέτοιος είδους παραμόρφωση υπάρχει όταν, χωρίς να εξεταστούν νέα αποδεικτικά στοιχεία, προκύπτει ότι η εκτίμηση των προσκομισθέντων αποδεικτικών στοιχείων είναι προδήλως εσφαλμένη. Ωστόσο, η παραμόρφωση αυτή πρέπει να προκύπτει προδήλως από τα στοιχεία της δικογραφίας, χωρίς να χρειάζεται να πραγματοποιηθεί νέα εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και των αποδεικτικών στοιχείων (απόφαση της 7ης Απριλίου 2016, Akhras κατά Συμβουλίου, C-193/15 P, EU:C:2016:219, σκέψη 68 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Εξάλλου, ο αναιρεσείων ο οποίος προβάλλει παραμόρφωση αποδεικτικών στοιχείων υποχρεούται να προσδιορίσει επακριβώς τα στοιχεία που, κατ' αυτόν, παραμόρφωσε το Γενικό Δικαστήριο και να καταδείξει τα σφάλματα ανάλυσης τα οποία, κατά την εκτίμησή του, οδήγησαν το Γενικό Δικαστήριο στην παραμόρφωση αυτή (αποφάσεις της 3ης Δεκεμβρίου 2015, Ιταλία κατά Επιτροπής, C-280/14 P, EU:C:2015:792, σκέψη 52, και της 19ης Οκτωβρίου 2017, Yanukovych κατά Συμβουλίου, C-598/16 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2017:786, σκέψη 46 καθώς και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 45 Εν προκειμένω, όσον αφορά τις διαπιστώσεις σχετικά με τη μαρτυρία του διευθυντή της αναιρεσείουσας, διατυπωθείσες με τις σκέψεις 83 έως 86 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, καθώς και τις διαπιστώσεις που στηρίζονται στη μαρτυρία αυτή, επισημαίνεται ότι η αναιρεσείουσα ουδόλως κατέδειξε ότι οι εν λόγω διαπιστώσεις συνιστούν σφάλμα ανάλυσης στο οποίο υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο και το οποίο οδήγησε σε παραμόρφωση. Επιπλέον, ούτε από τα άρθρα του Τύπου που μνημονεύονται στις σκέψεις 88 και 89 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης ούτε από τις διαπιστώσεις επί των πραγματικών περιστατικών στις οποίες προέβη το Γενικό Δικαστήριο με τις σκέψεις 91 έως 112 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης προκύπτει προδήλως τυχόν παραμόρφωση. Αντιθέτως, οι διαπιστώσεις αυτές δείχνουν ότι το Γενικό Δικαστήριο έλαβε όντως υπόψη τη μαρτυρία του διευθυντή της νυν αναιρεσείουσας, διευκρινίζοντας τους λόγους για τους οποίους η μαρτυρία αυτή, η οποία έπρεπε να γίνει δεκτό ότι είχε μικρή αποδεικτική αξία, δεν ήταν ικανή να ανατρέψει το εκτιθέμενο στη σκέψη 89 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης συμπέρασμα το οποίο αντλείται από τα έγγραφα που προσκόμισε το Συμβούλιο.
- 46 Η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται επίσης ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε την εν λόγω μαρτυρία, καθόσον εκτίμησε ότι δεν μπορούσε να θεωρηθεί διαφορετική και ανεξάρτητη από τη μαρτυρία της αναιρεσείουσας και ότι είχε μικρή αποδεικτική αξία διότι, αφενός, πραγματοποιήθηκε κατόπιν αιτήματος της αναιρεσείουσας για τις ανάγκες της προσφυγής σε πρώτο βαθμό και, αφετέρου, προέρχεται από πρόσωπο που έχει την ιδιότητα του διευθυντή της αναιρεσείουσας. Ο ισχυρισμός όμως αυτός δεν αποσκοπεί να καταδείξει την παραμόρφωση αποδεικτικού στοιχείου, αλλά να αμφισβητήσει την εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και των αποδείξεων, αμφισβήτηση η οποία δεν είναι παραδεκτή στην ανααιρετική διαδικασία.
- 47 Επομένως, ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος αναίρεσης πρέπει να απορριφθούν.

Επί του τρίτου λόγου αναίρεσης

– Επιχειρήματα των διαδίκων

- 48 Με τον τρίτο λόγο αναίρεσης, ο οποίος διαιρείται σε δύο σκέλη, η ανααιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως έκρινε ότι οι λόγοι στους οποίους βασίστηκε η επανεγγραφή της στους επίμαχους καταλόγους, λόγοι τους οποίους η ίδια αμφισβητεί, ακόμη και εάν θεωρηθούν τεκμηριωμένοι, πληρούν τα κριτήρια εγγραφής.
- 49 Στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους, η ανααιρεσείουσα προβάλλει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, με τις σκέψεις 128 και 129 της ανααιρεσιβαλλόμενης απόφασης, καθόσον εκτίμησε ότι η αυτή παρείχε άμεση οικονομική στήριξη στην Κυβέρνηση του Ιράν και ότι, ως εκ τούτου, πληρούνταν το κριτήριο του άρθρου 20, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της απόφασης 2010/413 και του άρθρου 23, παράγραφος 2, στοιχείο δ', του κανονισμού 267/2012, κατά το οποίο απαιτείται τέτοιου είδους στήριξη. Το Συμβούλιο όμως με τους ισχυρισμούς του δήλωσε, στην καλύτερη περίπτωση, ότι επρόκειτο για έμμεση οικονομική στήριξη, καθώς στη νυν ανααιρεσείουσα προσαπτόταν ότι παρείχε χρηματοδοτικούς πόρους και χρηματοδοτούσε υπηρεσίες σχετικές με αναπτυξιακά έργα στον τομέα του πετρελαίου και του φυσικού αερίου, ορισμένα εκ των οποίων εκτελούνταν από θυγατρικές οντοτήτων ελεγχόμενων από την Κυβέρνηση του Ιράν.
- 50 Στο πλαίσιο του δεύτερου σκέλους, η ανααιρεσείουσα προβάλλει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον έκρινε, με τη σκέψη 133 της ανααιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η αυτή συμμετείχε άμεσα στην προμήθεια απαγορευμένων αγαθών και τεχνολογιών και ότι πληρούνταν το κριτήριο του άρθρου 20, παράγραφος 1, στοιχείο β', της απόφασης 2010/413 και του άρθρου 23, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 267/2012, ενώ αυτή δεν εμπλεκόταν με κανέναν τρόπο σε οποιαδήποτε προμήθεια τέτοιων αγαθών ή τεχνολογιών.
- 51 Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι ο τρίτος λόγος αναίρεσης είναι αβάσιμος. Η ανααιρεσείουσα εσφαλμένως φρονεί, όσον αφορά το κριτήριο σχετικά με την οικονομική στήριξη στην Κυβέρνηση του Ιράν, ότι μόνο η άμεση στήριξη μπορεί να δικαιολογήσει την εγγραφή μιας οντότητας στους επίμαχους καταλόγους, ιδίως λαμβανομένου υπόψη του σκοπού που επιδιώκουν η απόφαση 2010/413 και ο κανονισμός 267/2012. Το δε κριτήριο σχετικά με την προμήθεια απαγορευμένων αγαθών και τεχνολογιών απαιτεί απλώς συμμετοχή του προσώπου ή της οντότητας στην προμήθεια αυτή.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 52 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου αναίρεσης, επισημαίνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε ορθώς, με τη σκέψη 122 της ανααιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι το κριτήριο της στήριξης στην Κυβέρνηση του Ιράν το οποίο περιλαμβάνεται στο άρθρο 20, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της απόφασης 2010/413, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 2012/635, και στο άρθρο 23, παράγραφος 2, στοιχείο δ', του κανονισμού 267/2012, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 1263/2012, πρέπει να νοείται υπό την έννοια ότι αφορά ίδιες δραστηριότητες του οικείου προσώπου ή της οικείας οντότητας οι οποίες, ακόμη και εάν δεν έχουν, αυτές καθεαυτές, άμεσο ή έμμεσο σύνδεσμο με τη διάδοση των πυρηνικών όπλων, είναι εντούτοις ικανές να ευνοήσουν τη διάδοση αυτή, παρέχοντας στην Κυβέρνηση του Ιράν πόρους ή διευκολύνσεις υλικής, οικονομικής ή υλικοτεχνικής φύσης που της επιτρέπουν να συνεχίσει τις δραστηριότητες διάδοσης (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 1ης Μαρτίου 2016, National Iranian Oil Company κατά Συμβουλίου, C-440/14 P, EU:C:2016:128, σκέψεις 80 και 81, καθώς και της 7ης Απριλίου 2016, Central Bank of Iran κατά Συμβουλίου, C-266/15 P, EU:C:2016:208, σκέψη 44).
- 53 Όπως προκύπτει από τις σκέψεις 81 και 82 της απόφασης της 1ης Μαρτίου 2016, National Iranian Oil Company κατά Συμβουλίου (C-440/14 P, EU:C:2016:128), το κριτήριο αυτό λαμβάνει υπόψη τη «δυναμική σχέση μεταξύ των εσόδων που αντλεί το Ιράν από τον ενεργειακό του τομέα και της

χρηματοδότησης των δραστηριοτήτων του που συντελούν στη διάδοση των πυρηνικών όπλων», σχέση η οποία επισημαίνεται, μεταξύ άλλων, στο ψήφισμα 1929 και στην αιτιολογική σκέψη 22 της απόφασης 2010/413, προκειμένου να πληγεί η χρηματοδότηση του ιρανικού πυρηνικού προγράμματος από την Κυβέρνηση του Ιράν. Η σχέση μεταξύ του ενεργειακού τομέα και της διάδοσης των πυρηνικών όπλων καταδεικνύεται επομένως από τον ίδιο τον νομοθέτη της Ένωσης.

- 54 Επιπλέον, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι το κριτήριο αυτό, ερμηνευόμενο με γνώμονα τους επιδιωκόμενους από το Συμβούλιο σκοπούς, αφορά τις μορφές στήριξης της Κυβέρνησης του Ιράν οι οποίες, λόγω της ποσοτικής ή ποιοτικής σημασίας τους, συμβάλλουν στη συνέχιση των ιρανικών πυρηνικών δραστηριοτήτων (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 1ης Μαρτίου 2016, National Iranian Oil Company κατά Συμβουλίου, C-440/14 P, EU:C:2016:128, σκέψη 83, και διάταξη της 4ης Απριλίου 2017, Sharif University of Technology κατά Συμβουλίου, C-385/16 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2017:258, σκέψη 64).
- 55 Υπό τις συνθήκες αυτές, λαμβανομένου υπόψη του σκοπού που υπενθυμίζεται με τη σκέψη 52 της παρούσας απόφασης, το κρίσιμο ζήτημα είναι αν η ίδια δραστηριότητα του εμπλεκόμενου προσώπου ή της εμπλεκόμενης οντότητας είναι ικανή να ευνοήσει τη διάδοση των πυρηνικών όπλων, λόγω της ποσοτικής ή ποιοτικής σημασίας της, παρέχοντας στην Κυβέρνηση του Ιράν πόρους ή διευκολύνσεις υλικής, οικονομικής ή υλικοτεχνικής φύσης που της επιτρέπουν να συνεχίσει τις δραστηριότητες διάδοσης.
- 56 Εν προκειμένω, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 125 έως 128 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, βάσει των διαπιστώσεών του επί των πραγματικών περιστατικών, ότι η νυν αναιρεσείουσα είχε συμμετάσχει στη χρηματοδότηση διάφορων έργων μεγάλης κλίμακας στον τομέα του πετρελαίου και του φυσικού αερίου στο Ιράν, με σκοπό την ανακαίνιση εγκαταστάσεων ή τη δημιουργία νέων, ορισμένα εκ των οποίων θα αύξαναν σημαντικά την ικανότητα παραγωγής και διύλισης αργού πετρελαίου στις εγκαταστάσεις αυτές και, ως εκ τούτου, στην Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν. Η νυν αναιρεσείουσα δεν αμφισβήτησε, ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, την ποσοτική σημασία της συμμετοχής αυτής.
- 57 Επομένως, δεδομένης της χρηματοπιστωτικής δραστηριότητας της νυν αναιρεσείουσας, συνιστάμενης στη χρηματοδότηση έργων μεγάλης κλίμακας σε έναν τομέα του οποίου η σχέση με τη διάδοση των πυρηνικών όπλων καταδεικνύεται από το ισχύον νομικό πλαίσιο, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι αυτή παρείχε στήριξη στην Κυβέρνηση του Ιράν, με αποτέλεσμα να πληρούται το κριτήριο του άρθρου 20, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της απόφασης 2010/413, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 2012/635, και του άρθρου 23, παράγραφος 2, στοιχείο δ', του κανονισμού 267/2012, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 1263/2012. Ως εκ τούτου, το ζήτημα αν τέτοιου είδους στήριξη πρέπει να χαρακτηριστεί ως άμεση ή έμμεση δεν ασκεί, εν προκειμένω, επιρροή.
- 58 Υπό τις συνθήκες αυτές, καθόσον με τις προσβαλλόμενες πράξεις ενεγράφη εκ νέου η επωνυμία της αναιρεσείουσας στους επίμαχους καταλόγους για τον λόγο ότι παρέχει στήριξη στην Κυβέρνηση του Ιράν, το διατακτικό της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης πρέπει να θεωρηθεί ορθό.
- 59 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του τρίτου λόγου αναίρεσης, επισημαίνεται ότι σκοπός του είναι να αποδειχθεί ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι ο λόγος εγγραφής, κατά τον οποίο η νυν αναιρεσείουσα μπορεί να θεωρηθεί ως συμμετέχουσα στην προμήθεια απαγορευμένων αγαθών και τεχνολογιών, πληρούσε το κριτήριο του άρθρου 20, παράγραφος 1, στοιχείο β', της απόφασης 2010/413 και του άρθρου 23, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 267/2012.
- 60 Ωστόσο, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, όσον αφορά τον έλεγχο της νομιμότητας απόφασης περί επιβολής περιοριστικών μέτρων, λαμβανομένης υπόψη της προληπτικής φύσης τους, εάν ο δικαστής της Ένωσης κρίνει ότι, τουλάχιστον, ο ένας από τους προβαλλόμενους λόγους είναι

αρκούντως ακριβής και συγκεκριμένος, ότι είναι τεκμηριωμένος και ότι συνιστά αυτός καθεαυτόν επαρκές έρεισμα για να στηρίξει την απόφαση αυτή, το γεγονός ότι άλλοι μεταξύ των λόγων αυτών δεν συνιστούν τέτοιο έρεισμα δεν μπορεί να δικαιολογήσει την ακύρωση της εν λόγω απόφασης (απόφαση της 28ης Νοεμβρίου 2013, Συμβούλιο κατά Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, σκέψη 72 καθώς και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 61 Συναφώς, αφ' ης στιγμής, όπως προκύπτει από τη σκέψη 58 της παρούσας απόφασης, το διατακτικό της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης πρέπει να θεωρηθεί ορθό, καθόσον με τις προσβαλλόμενες πράξεις ενεγράφη εκ νέου η επωνυμία της αναιρεσείουσας στους επίμαχους καταλόγους για τον λόγο ότι η αναιρεσείουσα παρέχει στήριξη στην Κυβέρνηση του Ιράν, τυχόν πλάνη του Γενικού Δικαστηρίου ως προς τον λόγο που αφορά την προμήθεια απαγορευμένων αγαθών και τεχνολογιών, ακόμη και εάν θεωρηθεί αποδεδειγμένη, δεν μπορεί να επιφέρει την ακύρωση των προσβαλλόμενων πράξεων, με αποτέλεσμα να πρέπει να απορριφθεί το δεύτερο σκέλος του τρίτου λόγου αναίρεσης ως αλυσιτελές.
- 62 Κατόπιν των ανωτέρω, ο τρίτος λόγος αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τέταρτου λόγου αναίρεσης

– Επιχειρήματα των διαδίκων

- 63 Με τον τέταρτο λόγο αναίρεσης, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι το Συμβούλιο μπορούσε να εκδώσει απόφαση επανεγγραφής στους επίμαχους καταλόγους βάσει λόγων σχετικών με προηγούμενη συμπεριφορά και όχι με συμπεριφορά η οποία ήταν νέα ή είχε γίνει πρόσφατα γνωστή, ενώ οι λόγοι αυτοί μπορούσαν και έπρεπε να προβληθούν στο πλαίσιο της πρώτης εγγραφής της. Κατά την επανεγγραφή προσώπου ή οντότητας στους καταλόγους προσώπων και οντοτήτων που υπόκεινται σε περιοριστικά μέτρα, το Συμβούλιο δεν μπορεί απλώς να τροποποιεί τους λόγους στους οποίους στηρίχθηκε η αρχική εγγραφή στους καταλόγους αυτούς. Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως έκρινε, ειδικότερα με τις σκέψεις 31, 32, 36 έως 40, 45, 47 και 145 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι το Συμβούλιο δεν παρέβη το άρθρο 266 ΣΛΕΕ ούτε παραβίασε τις αρχές του δεδικασμένου, της ασφάλειας δικαίου και της τελεσιδικίας των δικαστικών αποφάσεων ούτε προσέβαλε, επίσης, το δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, ή παραβίασε την αρχή της αποτελεσματικότητας, ή προσέβαλε τα δικαιώματα που απονέμονται από το άρθρο 47 του Χάρτη και από τα άρθρα 6 και 13 της ΕΣΔΑ καθώς και το δικαίωμα χρηστής διοίκησης.
- 64 Η αναιρεσείουσα προσθέτει ότι, σε αντίθεση με όσα έκρινε το Γενικό Δικαστήριο, η επανεγγραφή της στους επίμαχους καταλόγους ισοδυναμεί, κατά παράβαση του άρθρου 266 ΣΛΕΕ, με αντικατάσταση της αρχικής εγγραφής. Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο έπρεπε να κρίνει ότι το Συμβούλιο με τη συμπεριφορά του καταστράτηγησε και στέρησε την απόφαση της 22ας Ιανουαρίου 2015, Bank Tejarat κατά Συμβουλίου (T-176/12, EU:T:2015:43), από κάθε πρακτική αποτελεσματικότητα, καθιστώντας την προσφυγή ακύρωσης αναποτελεσματική και ανώφελη στην πράξη, η δε συμπεριφορά αυτή συνιστά κατάχρηση διαδικασίας. Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει επιπροσθέτως ότι, κατά παράβαση του άρθρου 41 του Χάρτη, η κατάσταση της δεν εξετάστηκε αμερόληπτα, δίκαια και εντός εύλογης προθεσμίας, δεδομένου ότι η διαδικασία επανεγγραφής δεν μπορεί να διαχωρίζεται από τις προηγούμενες εγγραφές. Τέλος, η αναιρεσείουσα προβάλλει ότι, εφόσον δεν γίνονται σεβαστά τα δικαιώματα και οι αρχές αυτές, η επανεγγραφή της θίγει τα θεμελιώδη δικαιώματά της, ειδικότερα δε το δικαίωμα ιδιοκτησίας καθώς και την αρχή της αναλογικότητας.
- 65 Το Συμβούλιο φρονεί, αντιθέτως, ότι δεν ήταν υποχρεωμένο, κατά την αρχική εγγραφή της αναιρεσείουσας, να επικαλεστεί το σύνολο των κριτηρίων εγγραφής και των λόγων που μπορούσαν να ληφθούν υπόψη και ότι, κατόπιν δικαστικής απόφασης με την οποία ακυρώνεται απόφαση αρχικής

εγγραφής, δύναται να εκδώσει απόφαση επανεγγραφής υπό την προϋπόθεση ότι η νέα αυτή απόφαση δεν ενέχει τις ίδιες ουσιαστικές ή διαδικαστικές πλημμέλειες με εκείνες που διαπιστώθηκαν με την εν λόγω δικαστική απόφαση.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 66 Στο πλαίσιο του τέταρτου λόγου αναίρεσης, η παραβίαση των διάφορων αρχών του δικαίου της Ένωσης και η προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων που επικαλείται η αναιρεσείουσα στηρίζονται, κατ' ουσίαν, στο επιχείρημα ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι μια οντότητα που έχει επιτύχει την ακύρωση περιοριστικών μέτρων ληφθέντων εις βάρος της μπορεί να εγγραφεί εκ νέου σε κατάλογο οντοτήτων των οποίων τα περιουσιακά στοιχεία δεσμεύονται, δεδομένου ότι οι ισχυρισμοί που περιέχονται στις νέες αιτιολογικές σκέψεις δεν αναφέρονται σε συμπεριφορά η οποία είναι νέα, ή έγινε πρόσφατα γνωστή, και έπρεπε ως εκ τούτου να έχουν προβληθεί κατά την πρώτη εγγραφή της οντότητας αυτής.
- 67 Καταρχάς, δυνάμει του άρθρου 266 ΣΛΕΕ, το θεσμικό όργανο που εξέδωσε την ακυρωθείσα πράξη οφείλει να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της απόφασης με την οποία ακυρώθηκε η πράξη αυτή.
- 68 Κατά την ανωτέρω διάταξη, σε περίπτωση ακύρωσης ή διαπίστωσης του ανίσχυρου μιας πράξης, τα θεσμικά όργανα που εξέδωσαν την πράξη αυτή έχουν μόνο την υποχρέωση να λάβουν τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της απόφασης αυτής. Συνεπώς, τα θεσμικά όργανα διαθέτουν ευρεία εξουσία εκτίμησης προκειμένου να επιλέξουν τα μέσα που πρέπει να χρησιμοποιήσουν για την άρση της διαπιστωθείσας παρανομίας, εξυπακουμένου ότι τα μέσα αυτά πρέπει να είναι συμβατά με το διατακτικό της εν λόγω απόφασης και με το σκεπτικό που αποτελεί το αναγκαίο έρεισμά του (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 28ης Ιανουαρίου 2016, CM Eurologistik και GLS, C-283/14 και C-284/14, EU:C:2016:57, σκέψεις 75 και 76, καθώς και της 15ης Μαρτίου 2018, Deichmann, C-256/16, EU:C:2018:187, σκέψη 87).
- 69 Πάντως, το άρθρο 266 ΣΛΕΕ δεν δίδει, αυτό καθαυτό, απάντηση στο κατά πόσον έχει το Συμβούλιο τη διακριτική ευχέρεια να προβεί σε επανεγγραφή βάσει άλλων λόγων πλην των παρατιθέμενων στις ακυρωθείσες πράξεις. Αντιθέτως, το ζήτημα αυτό, το οποίο απαιτεί να κριθεί αν η απόφαση ακύρωσης περιορίζει τη δυνατότητα του Συμβουλίου να εκδίδει πράξεις επανεγγραφής, μπορεί να εκτιμηθεί με γνώμονα την αρχή του δεδικασμένου.
- 70 Όσον αφορά την αρχή αυτή, υπενθυμίζεται ότι οι ακυρωτικές αποφάσεις που εκδίδουν τα δικαστήρια της Ένωσης αποκτούν, μόλις καταστούν αμετάκλητες, ισχύ δεδικασμένου. Το δεδικασμένο δεν καταλαμβάνει μόνο το διατακτικό της ακυρωτικής απόφασης, αλλά και το σκεπτικό που αποτελεί την απαραίτητη βάση του διατακτικού με το οποίο είναι, ως εκ τούτου, άρρηκτα συνδεδεμένο (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2012, Al-Aqsa κατά Συμβουλίου και Κάτω Χώρες κατά Al-Aqsa, C-539/10 P και C-550/10 P, EU:C:2012:711, σκέψη 49 καθώς και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 71 Πάντως, κατά πάγια νομολογία, το δεδικασμένο καλύπτει μόνο τα πραγματικά και νομικά ζητήματα τα οποία επιλύθηκαν όντως ή κατ' ανάγκη με την οικεία δικαστική απόφαση (αποφάσεις της 29ης Μαρτίου 2011, ThyssenKrupp Nirosta κατά Επιτροπής, C-352/09 P, EU:C:2011:191, σκέψη 123, καθώς και της 13ης Σεπτεμβρίου 2017, Pappalardo κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-350/16 P, EU:C:2017:672, σκέψη 37).
- 72 Εν προκειμένω, με την απόφαση της 22ας Ιανουαρίου 2015, Bank Tejarat κατά Συμβουλίου (T-176/12, EU:T:2015:43), το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε την αρχική εγγραφή της νυν αναιρεσείουσας κρίνοντας, με τη σκέψη 60 της απόφασης αυτής, ότι οι ισχυρισμοί που προέβαλε το Συμβούλιο δεν ήταν ικανοί να δικαιολογήσουν ότι η νυν αναιρεσείουσα είχε παράσχει στήριξη στη διάδοση των πυρηνικών όπλων ή

είχε βοηθήσει άλλα πρόσωπα και οντότητες να παραβούν ή να αποφύγουν τα εις βάρος τους περιοριστικά μέτρα. Στο πλαίσιο της διαδικασίας που κατέληξε στην έκδοση της εν λόγω απόφασης, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 40 και 41 της απόφασης αυτής, το Συμβούλιο προσκόμισε, προς απόδειξη του βασίμου των περιοριστικών μέτρων εις βάρος της νυν αναιρεσείουσας, εκτός από την πρόταση ενός κράτους μέλους, μόνο ένα έγγραφο προερχόμενο από την νυν αναιρεσείουσα καθώς και το παράρτημα αυτού.

- 73 Επομένως, οι πράξεις του Συμβουλίου ακυρώθηκαν με την εν λόγω απόφαση λόγω της ανεπάρκειας των στοιχείων που προσκόμισε το Συμβούλιο προς στήριξη της πραγματικής βάσης των πράξεων αυτών. Δεν μπορεί να συναχθεί από μια τέτοια διαπίστωση, την οποία καλύπτει, κατά τη νομολογία που παρατίθεται στη σκέψη 71 της παρούσας απόφασης, το δεδικασμένο, ότι το Συμβούλιο δεν μπορούσε, στη συνέχεια, να λάβει υπόψη άλλα αποδεικτικά στοιχεία που να βεβαιώνουν την αλήθεια των προβαλλόμενων λόγων ή ότι δεν θα μπορούσε ποτέ να καταδείξει ότι η νυν αναιρεσείουσα παρέχει στήριξη στη διάδοση των πυρηνικών όπλων ή βοηθά άλλα πρόσωπα και οντότητες να παραβούν ή να αποφύγουν τα εις βάρος τους περιοριστικά μέτρα.
- 74 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι η επανεγγραφή της αναιρεσείουσας, με τις προσβαλλόμενες πράξεις, στους επίμαχους καταλόγους στηρίζεται σε κριτήρια εγγραφής διαφορετικά από εκείνα στα οποία βασιζόταν η αρχική εγγραφή της, η οποία ακυρώθηκε με την απόφαση της 22ας Ιανουαρίου 2015, Bank Tejarat κατά Συμβουλίου (T-176/12, EU:T:2015:43), και, ως εκ τούτου, σε διαφορετική νομική βάση, όπως έκρινε το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 36 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης. Επιπλέον, οι αιτιολογικές σκέψεις των προσβαλλόμενων πράξεων και των πράξεων με τις οποίες έγινε η αρχική εγγραφή της νυν αναιρεσείουσας καθώς και τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκομίστηκαν στο Γενικό Δικαστήριο δεν ταυτίζονται.
- 75 Η αναιρεσείουσα προβάλλει ωστόσο ότι, στο μέτρο που ορισμένα από τα πραγματικά στοιχεία στα οποία στηρίξε το Συμβούλιο την απόφασή του για την επανεγγραφή της στους επίμαχους καταλόγους ήταν ήδη διαθέσιμα κατά την αρχική εγγραφή της, το Συμβούλιο ήταν υποχρεωμένο, στο πλαίσιο της πρώτης αυτής εγγραφής, να εξαντλήσει το σύνολο των στοιχείων που είχε στη διάθεσή του και των νομικών χαρακτηρισμών που μπορούσαν να δικαιολογήσουν την επιβολή περιοριστικών μέτρων εις βάρος της.
- 76 Συναφώς, αρκεί η επισήμανση ότι η αιτίαση αυτή δεν μπορεί να οδηγήσει στη διαπίστωση παραβίασης της αρχής του δεδικασμένου αφ' ης στιγμής, εξ ορισμού, τα εν λόγω στοιχεία και νομικοί χαρακτηρισμοί, δεδομένου ότι δεν λήφθηκαν υπόψη από την απόφαση που έχει ισχύ δεδικασμένου, δεν δύνανται να συνιστούν νομικά ή πραγματικά ζητήματα τα οποία επιλύθηκαν όντως ή κατ' ανάγκη με την εν λόγω απόφαση κατά την έννοια της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 71 της παρούσας απόφασης.
- 77 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι το Συμβούλιο δεν παραβίασε το δεδικασμένο της απόφασης της 22ας Ιανουαρίου 2015, Bank Tejarat κατά Συμβουλίου (T-176/12, EU:T:2015:43), κατά την έκδοση των προσβαλλόμενων πράξεων βάσει λόγων σχετικών με τη στήριξη στην Κυβέρνηση του Ιράν, οι οποίοι υπενθυμίζονται στη σκέψη 19 της παρούσας απόφασης.
- 78 Όσον αφορά την αρχή της ασφάλειας δικαίου, επισημαίνεται ότι, με την αίτηση αναίρεσης, η αναιρεσείουσα δεν προβάλλει συγκεκριμένο επιχείρημα προκειμένου να υποστηρίξει ότι η αρχή αυτή παρέχει, εν προκειμένω, σε πρόσωπα ή οντότητες που έχουν επιτύχει την ακύρωση της εγγραφής τους σε κατάλογο προσώπων και οντοτήτων των οποίων τα περιουσιακά στοιχεία δεσμεύονται, ευρύτερη προστασία, έναντι της λήψης νέων περιοριστικών μέτρων στηριζόμενων σε άλλα κριτήρια εγγραφής ή σε άλλους λόγους, από εκείνη η οποία απορρέει από την αρχή του δεδικασμένου.

- 79 Η δε αρχή της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας συνιστά γενική αρχή του δικαίου, η οποία κατοχυρώνεται σήμερα με το άρθρο 47 του Χάρτη. Το άρθρο αυτό διασφαλίζει, σε επίπεδο δικαίου της Ένωσης, την προστασία που παρέχει το άρθρο 6, παράγραφος 1, και το άρθρο 13 της ΕΣΔΑ (απόφαση της 16ης Μαΐου 2017, *Berlioz Investment Fund*, C-682/15, EU:C:2017:373, σκέψη 54 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Το εν λόγω άρθρο 47, πρώτο εδάφιο, επιτάσσει κάθε πρόσωπο του οποίου παραβιάστηκαν τα δικαιώματα και οι ελευθερίες που διασφαλίζονται από το δίκαιο της Ένωσης να έχει δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου, τηρουμένων των προϋποθέσεων που προβλέπονται στο άρθρο αυτό.
- 80 Η αρχή της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας δεν μπορεί όμως να εμποδίσει το Συμβούλιο να εγγράψει εκ νέου ένα πρόσωπο ή μια οντότητα στους καταλόγους προσώπων και οντοτήτων των οποίων τα περιουσιακά στοιχεία δεσμεύονται, βάσει λόγων διαφορετικών από εκείνους στους οποίους στηριζόταν η αρχική εγγραφή του προσώπου ή της οντότητας αυτής. Πράγματι, σκοπός της εν λόγω αρχής είναι να διασφαλίσει τη δυνατότητα προσβολής βλαπτικής πράξης ενώπιον δικαστηρίου και όχι να αποκλείσει τη δυνατότητα έκδοσης νέας βλαπτικής πράξης στηριζόμενης σε διαφορετικούς λόγους.
- 81 Όπως έχει ήδη κρίνει το Δικαστήριο, όταν ακυρώνεται η απόφαση θεσμικού οργάνου της Ένωσης η οποία αποτελεί αντικείμενο προσφυγής, η απόφαση αυτή θεωρείται ότι δεν υπήρξε ποτέ και το εν λόγω όργανο, το οποίο προτίθεται να λάβει νέα απόφαση, μπορεί να προβεί σε πλήρη επανεξέταση της υπόθεσης και να επικαλεστεί άλλους λόγους πλην εκείνων στους οποίους στηριζόταν η ακυρωθείσα απόφαση (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 6ης Μαρτίου 2003, *Interporc* κατά Επιτροπής, C-41/00 P, EU:C:2003:125, σκέψη 31).
- 82 Υπό τις συνθήκες αυτές, παρανομία όπως εκείνη που διαπίστωσε το Γενικό Δικαστήριο με την απόφαση της 22ας Ιανουαρίου 2015, *Bank Tejarat* κατά Συμβουλίου (T-176/12, EU:T:2015:43), στο πλαίσιο της πρώτης εγγραφής της νυν αναιρεσείουσας στους καταλόγους προσώπων και οντοτήτων των οποίων τα περιουσιακά στοιχεία δεσμεύονται, δεν είναι ικανή να εμποδίσει το Συμβούλιο να λάβει, μετά την επανεξέταση της κατάστασης της αναιρεσείουσας, νέα περιοριστικά μέτρα βάσει ήδη υφιστάμενων ή διαθέσιμων πραγματικών στοιχείων.
- 83 Επισημαίνεται επίσης ότι, στο πλαίσιο της διαδικασίας που κατέληξε στην έκδοση της απόφασης της 22ας Ιανουαρίου 2015, *Bank Tejarat* κατά Συμβουλίου (T-176/12, EU:T:2015:43), η οποία έχει καταστεί αμετάκλητη, η αναιρεσείουσα ζήτησε και εξασφάλισε την ακύρωση των ληφθέντων το 2012 περιοριστικών μέτρων, τα οποία, ως εκ τούτου, απαλείφθηκαν από την έννομη τάξη της Ένωσης, όπως διαπίστωσε το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 45 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης. Επομένως, η αναιρεσείουσα μπορεί να επικαλεστεί την απόφαση αυτή προς στήριξη της αγωγής αποζημίωσης που άσκησε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η οποία πρωτοκολλήθηκε με αριθμό υποθέσεως T-37/17. Επιπλέον, η αναιρεσείουσα έχει τη δυνατότητα, της οποίας έκανε χρήση, να ασκήσει νέα προσφυγή ενώπιον του δικαστή της Ένωσης με σκοπό τον έλεγχο της νομιμότητας απόφασης περί επανεγγραφής προκειμένου, εφόσον κριθεί αναγκαίο, να επανέλθει στην αρχική της κατάσταση, καθώς και να λάβει αποζημίωση.
- 84 Επομένως, εν προκειμένω το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι η έκδοση των προσβαλλόμενων πράξεων δεν συνιστούσε παραβίαση της αρχής της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, όπως προκύπτει από τη σκέψη 47 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.
- 85 Επιπροσθέτως, η αναιρεσείουσα δεν προσκόμισε στοιχεία ικανά να αποδείξουν παραβίαση της αρχής της χρηστής διοίκησης, η οποία κατοχυρώνεται με το άρθρο 41 του Χάρτη (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 8ης Μαΐου 2014, N., C-604/12, EU:C:2014:302, σκέψη 49, καθώς και της 17ης Ιουλίου 2014, YS κ.λπ., C-141/12 και C-372/12, EU:C:2014:2081, σκέψη 68). Συγκεκριμένα, το δικαίωμα κάθε προσώπου στην αμερόληπτη, δίκαιη και εντός εύλογης προθεσμίας εξέταση των υποθέσεων του από τα θεσμικά όργανα της Ένωσης κατά τη λήψη ατομικού μέτρου εις βάρος του, δικαίωμα το οποίο απορρέει από την αρχή αυτή, δεν έχει ως σκοπό να διασφαλίσει ότι το Συμβούλιο δεν θα λάβει, για το μέλλον, νέα περιοριστικά μέτρα στηριζόμενα σε διαφορετικούς λόγους.

- 86 Η αναιρεσείουσα δεν προσκόμισε επίσης στοιχεία ικανά να αποδείξουν κατάχρηση εξουσίας εκ μέρους του Συμβουλίου. Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, μια πράξη έχει εκδοθεί κατά κατάχρηση εξουσίας μόνο όταν προκύπτει, βάσει αντικειμενικών, λυσιτελών και συγκλινουσών ενδείξεων, ότι εκδόθηκε με αποκλειστικό ή, τουλάχιστον, πρωταρχικό σκοπό διαφορετικό από τον επιδιωκόμενο με την παροχή της συγκεκριμένης εξουσίας ή με σκοπό την καταστρατήγηση μιας διαδικασίας που προβλέπουν ειδικά οι Συνθήκες για την αντιμετώπιση των συγκεκριμένων περιστάσεων (απόφαση της 28ης Μαρτίου 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, σκέψη 135 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, με τη σκέψη 144 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η επανεγγραφή της αναιρεσείουσας στους επίμαχους καταλόγους αποσκοπούσε στην υλοποίηση των επιδιωκόμενων με τις διατάξεις της απόφασης 2010/413 και του κανονισμού 267/2012 σκοπών. Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς απέρριψε, με τη σκέψη 146 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, τον λόγο ακύρωσης που αφορούσε κατάχρηση εξουσίας και παραβίαση της αρχής της χρηστής διοίκησης.
- 87 Τέλος, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι, καθόσον οι αρχές και τα δικαιώματα που επικαλέστηκε προς στήριξη του τέταρτου λόγου αναίρεσης δεν γίνονται σεβαστά, η επανεγγραφή της στους επίμαχους καταλόγους θίγει τα θεμελιώδη δικαιώματά της, ιδίως δε το δικαίωμα ιδιοκτησίας καθώς και την αρχή της αναλογικότητας. Από τις ανωτέρω εκτιμήσεις όμως προκύπτει ότι τα δικαιώματα και οι αρχές που επικαλείται η αναιρεσείουσα δεν έχουν θιγεί. Κατά τα λοιπά, η αναιρεσείουσα δεν βάλλει κατά των σκέψεων 147 έως 165 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, με τις οποίες το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τον λόγο ακύρωσης που είχε προβάλει υποστηρίζουσα ότι η απόφαση του Συμβουλίου για την επανεγγραφή της στους επίμαχους καταλόγους συνιστούσε προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων της, ιδίως δε του δικαιώματος ιδιοκτησίας και της αρχής της αναλογικότητας.
- 88 Κατόπιν των ανωτέρω, πρέπει να απορριφθούν ο τέταρτος λόγος αναίρεσης καθώς και η υπό κρίση αίτηση αναίρεσης στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 89 Κατά το άρθρο 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναίρεσης απορρίπτεται ως αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαινεται επί των εξόδων. Το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο έχει εφαρμογή στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1 του Κανονισμού Διαδικασίας, ορίζει ότι ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.
- 90 Δεδομένου ότι το Συμβούλιο ζήτησε να καταδικαστεί η αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα και αυτή ηττήθηκε, πρέπει η αναιρεσείουσα να υποχρεωθεί να φέρει, εκτός από τα δικαστικά έξοδά της, τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε το Συμβούλιο.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση αναίρεσης.**
- 2) Η Bank Tejarat φέρει, εκτός από τα δικαστικά έξοδά της, τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης.**

(υπογραφές)